

23. Погорецький М. А. Функціональне призначення ОРД у кримінальному процесі: монографія / М. А. Погорецький. – Х.: Арсіс, 1/ТД, 2007. – 576 с.

24. Колесніченко А. Н. Наукові і правові основи розслідування окремих видів злочинів / А. Н. Колесніченко. – Х.: Університет, 1976. – 272 с.

25. Белкин Р. С. Криминалистика: учебный словарь / Р. С. Белкин. – М.: Академия МВД СССР, 1999. – 840 с.

Башта И. И. Соотношение оперативно-розыскной, криминально-процессуальной и криминалистической деятельности в выявлении и расследовании преступлений в сфере обращения наркотических средств

Рассматриваются вопросы по использованию совокупности знаний оперативно-розыскной, криминально-процессуальной и криминалистической деятельности в противодействии преступлениям в сфере обращения наркотических средств.

Ключевые слова: оперативно-розыскная деятельность, криминально-процессуальная деятельность, криминалистическая деятельность, оперативная информация.

Bashta I. I. A relation of operative search, criminal and procedural and criminalistic activity in detection and investigation of crimes in the field of appeal of drugs

The article deals with the question concerning the using of body knowledge of operative search, criminal and procedural and criminalistic activity in counteraction to the crimes in the field of appeal of drugs.

Key words: operative search activity, criminal and procedural activity, criminalistic activity, operative information.

Стаття надійшла 28 жовтня 2013 р.

УДК 343.365:343.237(091)(477)

А. С. Беніцький

**ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПРИЧЕТНІСТЬ
ДО ЗЛОЧИНУ ТА СПІВУЧАСТЬ У ЗЛОЧИНІ ЗГІДНО
З КРИМІНАЛЬНИМ КОДЕКСОМ УСРР 1922 І 1927 рр.**

Проаналізовано кримінально-правові норми КК УСРР 1922 і 1927 рр., які передбачали відповідальність за причетність до злочину та співучасть у злочині. Досліджено види причетності до злочину, а також здійснено їх відмежування від співучасті у злочині згідно з положеннями радянського законодавства 1920-х рр.

Ключові слова: переховування злочинця, недонесення, потурання, пособництво у злочині.

Постановка проблеми. Після розпаду на початку ХХ століття Російської та Австро-Угорської імперій частина українських земель ввійшла до складу УСРР (УРСР), яка була частиною СРСР. Галичина, Волинь, Холмщина й Поділля ввійшли до складу Польщі, Підкарпатська Русь (Закарпаття) – до Чехословаччини, а Північна Буковина – до Румунії. У вересні 1939 р. радянська армія увійшла на територію західних українських земель, які перебували у складі Польщі. Згідно із Законом СРСР «Про включення Західної України до складу Союзу РСР із возз'єднанням її з Українською РСР» від 1 листопада 1939 р. [3] українські землі, які були у складі Польщі, увійшли до Радянської України. У червні 1940 р. війська Червоної Армії увійшли на територію Північної Буковини, а також Бессарабії, які знаходились у складі Румунії із 1920 року. Згідно із Законом СРСР «Про включення північної частини Буковини, Акерманського та Ізмаїльського повітів Бессарабії до складу Української Радянської Соціалістичної республіки» від 2 серпня 1940 р. [4] українські землі, які були у складі Румунії, увійшли до УРСР. Остаточне формування території сучасної України відбулося після Другої світової війни, коли Закарпатська Україна (Підкарпатська Русь) 1946 р. [9], а Кримська область – 1954 р. увійшли до складу УРСР [8].

Україна як самостійна держава утворилася 1991 року після розпаду СРСР. Основою нинішнього кримінального законодавства України є радянське кримінальне право. На створення радянського кримінального законодавства вплинуло російське кримінальне право, що, своєю чергою, сформувалось під впливом правових документів Російської імперії. Аж до розпаду СРСР радянська правова система була домінуючою на територіях радянських республік, які входили до складу Радянського Союзу. Кримінальне право радянського періоду розпочало формуватися після жовтневої революції 1917 р. Першими кодифікованими нормативними документами радянського періоду на території України були кримінальні кодекси Української Соціалістичної Радянської Республіки 1922 та 1927 рр. Крім того, у перші роки існування Радянської України урядом було прийнято низку законодавчих актів, які містили кримінально-правові норми.

Стан дослідження. Правовому аналізу норм кримінального законодавства радянського періоду, які передбачали відповідальність за приховування злочину, недонесення про злочин, потурання злочину та пособництво у злочині, у своїх роботах приділяли увагу такі вчені, як Ф. Г. Бурчак, І. А. Бушуєв, П. І. Грішаєв, Г. А. Крігер, А. А. Піонтовський, А. В. Наумов, В. Г. Смірнов, М. Х. Хабібулін, І. Х. Хакімов

та інші. Водночас маловивчені положення КК УСРР 1922 і 1927 рр., які передбачали відповідальність за причетність до злочину та співучасть у злочині.

Метою статті є визначення основних ознак видів причетності до злочину, а також видів і форм співучасті у злочині, які містились у Кримінальних кодексах Української Соціалістичної Радянської Республіки 1922 та 1927 рр., з'ясування особливостей розвитку законодавчих положень щодо відповідальності за переховування злочинця, недонесення про злочин, потурання злочину та співучасті у злочині, які містились у зазначених кодексах Радянської України.

Виклад основних положень. 23 серпня 1922 року Всеукраїнським Центральним Виконавчим Комітетом було затверджено Кримінальний кодекс УСРР (далі – КК УСРР 1922 року), який з 15 вересня того ж року набрав законної сили. Це був перший кодифікований кримінально-правовий документ, який діяв на території Радянської України. КК УСРР 1922 року фактично відтворював Кримінальний кодекс РСФРР, прийнятий 26 травня 1922 року на 3-й сесії ІХ Всеросійського з'їзду Рад робітничих, селянських, червоноармійських і козачих депутатів.

Положення про співучасть закріплювалися в ст.ст. 15 і 16 КК УСРР 1922 року. Так, відповідно до ст. 15 за злочини караються і виконавці, і підбурювачі та пособники. Ця норма вказує на те, що міра покарання кожному з цих співучасників злочину визначається як ступенем участі, так і ступенем небезпечності злочинця та вчиненого ним злочину. У ст. 16 перелічуються види співучасників: виконавці, підбурювачі й пособники. Водночас в Особливій частині КК УСРР 1922 року зазначаються такі види співучасників, як організатор і керівник злочину (ст.ст. 75, 77, 78, 80 КК УСРР 1922 р.).

Особливість кримінального законодавства 1922 року полягала в тому, що межі інституту співучасті було розширено. Співучасниками визнавались особи, які не перебували в причинно-зумовлювальному зв'язку з діями виконавця злочину. Так, згідно з п. 4 ст. 74 КК УСРР 1922 року установлювалася відповідальність для осіб, які не брали безпосередню участь у безпорядках і насильницьких діях, але сприяли учасникам безпорядків наданням їм допомоги або прихованням слідів злочину й самих злочинців та іншими діями. Крім того, у ч. 2 ст. 76 КК УСРР 1922 року передбачалася рівна відповідальність для пособників банд і переховувачів: 1) банд; 2) окремих учасників банд; 3) здобутого та слідів злочину. Крім того, однакова відповідальність для пособників і приховувачів злочину визначалася ст. 68. При цьому для притягнення

до відповідальності за приховування було неважливо, коли суб'єкт дав свою згоду надати допомогу учасникам основного злочину: до його закінчення чи після.

Статтею 68 КК УСРР 1922 року встановлювалася відповідальність «за приховування і пособництво всякого роду злочинам, передбаченим ст.ст. 57–67, не пов'язані з безпосереднім вчиненням означених злочинів або за непоінформованості про їх кінцеві цілі...». Відповідно до КК УСРР 1922 року відповідальність наставала незалежно від того, було вказане приховування й пособництво в причинному та винному зв'язку з основним злочиним чи ні. Статтею 89 КК УСРР 1922 року визначалася відповідальність за недонесення про достовірно відомі підготовлювані та вчинені злочини, передбачені ст.ст. 58–66 КК УСРР 1922 року. Ознаки потурання вбачаються в ст. 107 (бездіяльність влади), ст. 108 (халатне ставлення до служби) КК УСРР 1922 року та інших правових нормах. За ч. 2 ст. 114 КК УСРР 1922 року однакова відповідальність установлювалася для підбурювачів і приховувачів хабарництва. Цікаве положення містилося в ч. 4 ст. 204, згідно з яким «підбурювання, а так само сприяння вчиненню... діянь, карасться – як безпосереднє вчинення цих діянь» [2, с. 491]. Під сприянням, напевно, розумілися діяння пособника та приховувача. Згідно з ч. 4 ст. 207 КК УСРР 1922 року «особи, які завідомо прийняли від військовослужбовця на будь-якій підставі (купівля, обмін, дарунок, заклад тощо) згадані в цій статті предмети, підлягають відповідальності як співучасники» [2, с. 492].

Отож, КК УСРР 1922 року причетність до злочину розглядає як співучасть, оскільки особи, які вчинили заздалегідь необіцяне приховування, а придбання майна, здобутого злочинним шляхом, несли відповідальність як співучасники злочину.

Відповідно до КК УСРР 1922 року заздалегідь необіцяне приховування злочину розглядалось як співучасть у злочині (ст. 68, ст.ст. 75–76, ч. 2 ст. 114 та ін. КК УСРР 1922 р.). Норми, що встановлювали відповідальність за недонесення про злочини, розміщувались у главах Особливої частини КК УСРР 1922 р., залежно від того, які суспільні відносини порушувалися внаслідок скоєння злочину, про який винна особа не повідомила органи влади (ст. 89 та ін. КК УСРР 1922 р.).

Зазначимо, що КК УСРР 1922 року містив спеціальну норму (ст. 181), яка встановлювала відповідальність за купівлю завідомо краденого. Покарання за цей злочин було меншим порівняно з покаранням, якого зазнавали учасники крадіжки майна. Кримінальне законодавство УСРР 1922 року закріплювало відповідальність за недонесення про достовірно відомі подальші та вчинені злочини.

Зі змісту низки кримінально-правових норм Особливої частини КК УСРР 1922 року можна зробити висновок, що передбачалися такі форми співучасті залежно від моменту змови на вчинення злочину: 1) за попередньою змовою; 2) без попередньої змови. Крім того, в Особливій частині КК УСРР 1922 року вказується на такі форми злочинних об'єднань, як збройні загони, контрреволюційна організація, банда, банда (збройна згряя), згряя.

У КК УСРР 1922 року спостерігається неоднозначне розуміння банди. Так, наприклад, у ст. 58 під бандою розуміється злочинне об'єднання, створене для контрреволюційних цілей, а саме – для збройних повстань або вторгнення на радянську територію. У ст. 76 під бандою мається на увазі збройна згряя, що організується для розбійних нападів, пограбувань, зупинення потягів і руйнування шляхів сполучення. Немає однозначного підходу до тлумачення групи осіб. Так, наприклад, у ч. 2 ст. 184 КК УСРР 1922 року йдеться про групу осіб – банду, у ч. 2 ст. 183 – про групу осіб – згряю, а в ч. 2 ст. 187 – про групу осіб без конкретизації, банда це чи згряя. Важливо зазначити, що ст. 64 КК УСРР 1922 року передбачала рівну міру відповідальності для організаторів контрреволюційної організації та для винних у вчиненні терористичного акту, скоєного такою організацією, які в ній не перебували.

Після прийняття 1922 року Кримінального кодексу УСРР на території України юридичну силу мали чимало правових документів, які містили кримінально-правові норми. Деякі з них містили положення про співучасть і причетність до злочину. Так, наприклад, 28 вересня 1922 року Пленумом Верховного трибуналу ВЦВК було затверджено Циркуляр № 148 «Про репресію за недонесення, що має характер приховування», у якому зазначалося: «при вирішенні в касаційному порядку багатьох справ різних трибуналів установлюється, що трибунали, кваліфікуючи діяння деяких із співучасників як недонесення, залишають їх без будь-якого покарання з огляду на встановлену Кримінальним Кодексом караність недовосителів лише за злочини, передбачені ст.ст. 58–66 Кримінального Кодексу (ст. 89 Кримінального Кодексу), між тим як дії цих осіб мають усі ознаки приховування злочину» [10]. У зв'язку з цим Пленум Верховного трибуналу ВЦВК пропонував: «з огляду на надзвичайну близькість за своїми ознаками недонесення і приховування злочину, у кожному окремому випадку ретельно досліджувати це питання і, у разі визнання недонесення таким, що має характер приховування, карати за ст.ст. 15 і 16 Кримінального Кодексу» [10].

Вагомий внесок у розвиток радянського кримінального права зробили Основні начала кримінального законодавства Союзу РСР і союзних республік, затверджені Постановою Президії ЦВК СРСР 31 жовтня 1924 року (далі – Основні начала кримінального законодавства 1924 року), у яких містилися загальні положення кримінального законодавства. Положення про інститут співучасті закріплювалися в ст. 12, у якій зазначалося: «заходи соціального захисту застосовуються до всіх співучасників (підбурювачів, виконавців, пособників) залежно як від ступеня їхньої соціальної небезпечності, так і від ступеня участі в злочині» [5]. Види причетності до злочину Основні начала кримінального законодавства 1924 року не згадують.

8 червня 1927 року Всеукраїнський Центральний Виконавчий Комітет затверджує Кримінальний кодекс УСРР (далі – КК УСРР 1927 року), який був уведений у дію з 1 липня 1927 року.

КК УСРР 1927 року розмежовує інститут співучасті й причетність. У ст.ст. 19 і 20 КК УСРР 1927 року формулювалися положення про причетність до злочину та співучасть. Окремі види причетності відображено в нормах Загальної частини КК УСРР 1927 року. КК УСРР 1927 року розмежовує заздалегідь обіцяне приховування злочину та заздалегідь необіцяне приховування злочину. Законодавець не відносить приховування до видів співучасті. Згідно зі ст. 20 КК УСРР 1927 року під пособниками розуміються особи, які сприяли виконанню злочину порадами, указівками, усуненням перешкод та іншими способами, а також переховуванню злочинця або приховуванню слідів злочину. Відповідно до ч. 2 ст. 19 КК УСРР 1927 року переховування злочинця або приховування слідів злочину, що не є сприянням учиненню злочину, тягне застосування заходів соціального захисту лише у випадках, спеціально зазначених у кодексі. Так, наприклад, у ст. 72 установлено відповідальність за переховування злочинця або приховування слідів злочину, яке не є сприянням виконанню, за умови, що за основний злочин суд може призначити позбавлення волі на строк понад один рік або якщо визначено в законі позбавлення волі на строк не менш ніж шість місяців.

Крім того, у Загальній частині КК УСРР 1927 року йдеться про недонесення. Згідно з ч. 4 ст. 20 недонесення про вчинений або підготовлюваний злочин тягне застосування заходів соціального захисту лише у випадках, спеціально зазначених у цьому кодексі. За недонесення про злочин відповідальність було встановлено пп. «в», «г» ст. 54-1; ст. 54-12; 56-23 КК УСРР 1927 р. [1, с. 634]. Підставами для визначення місця кримінальної норми в системі Особливої частини

КК УСРР 1927 року, яка передбачала відповідальність за недонесення, слугували такі обставини: вид злочину, що передував недонесенню, а також суб'єкт, який заздалегідь знав про злочин, який готується, або скоєний. КК УСРР 1927 року визначав дві обставини, які вплинули на встановлення відповідальності за недонесення: 1) злочин, який передував недонесенню; 2) суб'єкт недонесення. Так, у ст. 54-12 КК УСРР 1927 року визначалася відповідальність за недонесення про контрреволюційний злочин, а в ст. 56-23 КК УСРР 1927 р. – за недонесення про масові безпорядки, бандитизм і фальшивомонетництво. Згідно з пп. «в» ст. 54-1 КК УСРР 1927 р. відповідальність несуть члени сім'ї військовослужбовця, який готував або вчинив втечу, а за пп. «г» ст. 54-1 КК УСРР 1927 р. – військовослужбовці за недонесення про зраду.

У КК УСРР 1927 року згадується про потурання. Так, наприклад, у ст. 99 передбачалася відповідальність за бездіяльність влади й за недбале ставлення до служби. У КК УСРР 1927 року закріплювалася відповідальність за придбання й збут майна, здобутого злочинним шляхом. Так, ст. 83 установлювала відповідальність за купівлю лісу, завідомо здобутого шляхом самовільної порубки, а ст. 175 КК УСРР 1927 р. – за купівлю завідомо викраденого.

В окремих випадках для причетних осіб і співучасників КК СРР 1927 року встановлював рівну відповідальність. Наприклад, згідно з пп. «в» ст. 54-1 у разі «втечі або перельоту за кордон військовослужбовця – до повнолітніх членів його сім'ї, якщо вони чим-небудь сприяли підготовлюваній або вчиненій зраді або хоча б знали про неї, але не довели про це до відома властей, застосовується...» [1, с. 634].

Кримінальне законодавство УСРР 1927 року називає такі види співучасників: 1) виконавець; 2) підбурювач; 3) пособник. Виконавцями мали вважатись особи, які брали безпосередню участь у виконанні злочинного діяння, у чому б воно не полягало. Підбурювачі – особи, які схилили до вчинення злочину. Пособниками є особи, які сприяли виконанню злочину порадами, указівками, усуненням перешкод та іншими способами, а також переховуванню злочинця або приховуванню слідів злочину. Крім перелічених видів співучасті, в Особливій частині КК УСРР 1927 року згадується організатор і керівник злочину (наприклад, ст.ст. 56–16 і 59 КК УСРР 1927 р.).

У КК УСРР 1927 року зазначалися такі різновиди форм співучасті, як 1) група за попередньою змовою; 2) група осіб. Крім того, КК УСРР 1927 року указує на такі форми злочинних об'єднань, як контрреволюційна організація, організація, утворена для підготування або вчинення певних злочинів, банда, збройна банда.

Кримінальне законодавство УСРР 1927 року вказує на таку обставину, що впливає на притягнення суб'єкта до кримінальної відповідальності, як злочинне середовище. Так, згідно з положенням ст. 34 КК УСРР 1927 року суд мав право застосувати заходи соціального захисту, зазначені в ст. 33, щодо притягнених у справі осіб у разі недоведеності пред'явленого їм обвинувачення, якщо визнає, що через їхню колишню злочинну діяльність або у зв'язку зі злочинним середовищем (курсив наш. – А. Б.) залишення цих осіб у цій місцевості є суспільно небезпечним.

Крім Кримінального кодексу УСРР 1927 р., на території Радянської України того часу діяли й інші нормативні документи, які передбачали відповідальність за причетність до злочину. Так, наприклад, 1920–1940 рр. радянський уряд уживає низку кримінально-правових заходів, спрямованих на посилення відповідальності за недонесення про певні види злочинів які посягають на державну й економічну безпеку радянської держави.

25 лютого 1927 року Постановою ЦВК СРСР було прийнято Положення «Про злочини державні (контрреволюційні й особливо для Союзу РСР небезпечні злочини проти порядку управління)» (далі – Положення від 25 лютого 1927 року). У цьому документі вводилася відповідальність за недонесення про достовірно відомий підготовлюваний або вчинений контрреволюційний злочин (ст. 12). Крім того, у статті 23 Положення від 25 лютого 1927 року встановлювалася відповідальність за недонесення про достовірно відомі підготовлювані або вчинені злочини, передбачені статтями 16 (Масові безпорядки, що супроводжуються погромами, зруйнуванням залізничних шляхів або інших засобів сполучення зв'язку, убивствами, підпалами й іншими подібними діями), 17 (Бандитизм) і 22 (Піддроблення або збут у вигляді промислу піддробленої металевої монети, державних казначейських білетів, білетів Державного банку та державних цінних паперів, а так само піддроблення або збут у вигляді промислу піддробленої іноземної валюти) [6].

8 червня 1934 року ЦВК СРСР своєю Постановою «Про доповнення Положення «Про злочини державні (контрреволюційні й особливо для Союзу РСР небезпечні злочини проти порядку управління)» статтями про зраду Батьківщини» посилює заходи боротьби з державною зрадою. Так, у разі недонесення з боку військовослужбовця про підготовлювану або вчинену зраду, винному загрожувало позбавлення волі на 10 років. Якщо недонесення про такий злочин було вчинено звичайними громадянами (не військовослужбовців), то вони несли

відповідальність згідно зі ст. 12 Положення ЦВК СРСР «Про злочини державні (контрреволюційні й особливо для Союзу РСР небезпечні злочини проти порядку управління)» від 25 лютого 1927 року [7].

Висновки. Радянське законодавство раннього періоду характеризувалося карально-репресивним характером. Під час громадянської війни, а також на початку 1920-х рр. не здійснювалося істотне розрізнення за ступенем відповідальності між співучасниками злочину та причетними особами. За чимало злочинів підбурювачі, пособники та причетні особи зазнавали покарання, рівного з основним виконавцем злочину. У певних випадках за причетність до злочину революційні суди застосовували смертну кару. Так, наприклад, за недонесення про злочини, які містили ознаки контрреволюційної діяльності або бандитизму, було передбачено смертну кару.

1. Борьба с преступностью в Украинской ССР: книга в 2-х томах. Т. 2: 1926 – 1967 гг. / [авт. очерка и сост. сборника документов док. проф. П. П. Михайленко]. – К.: Министерство охраны общественного порядка УССР; Высш. школа; МООП УССР, 1967. – 952 с.

2. Борьба с преступностью в Украинской ССР: книга в 2-х томах. Т. 1: 1917 – 1925 гг. / [авт. очерка и сост. сборника документов док. проф. П. П. Михайленко]. – К.: Министерство охраны общественного порядка УССР; Высш. школа; МООП УССР, 1966. – 832 с.

3. О включении Западной Украины в состав Союза ССР с воссоединением ее с Украинской ССР: Закон СССР от 1 ноября 1939 г. // Сборник законов СССР и указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 – июль 1956 гг.) [сост.: Б. А. Жалейко, М. И. Юмашев]; [под ред. к. ю. н. Л. И. Мандельштам]. – М.: Госюриздат, 1956. – С. 21.

4. О включении северной части Буковины и Хотинского и Измаильского уездов Бессарабии в состав Украинской Советской Социалистической республики: Закон СССР от 2 августа 1940 г. // Сборник законов СССР и указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 – июль 1956 гг.); [сост.: Б. А. Жалейко, М. И. Юмашев]; [под ред. к. ю. н. Л. И. Мандельштам]. – М.: Госюриздат, 1956. – С. 22–23.

5. Основные начала уголовного законодательства Союза ССР и союзных республик 1924 г. // СЗ СССР. – 1924. – № 24. – Ст. 205.

6. О преступлениях государственных (контрреволюционных и особо для Союза ССР опасных преступлениях против порядка управления): Положение, утвержденное Постановлением ЦИК СССР от 25 февраля 1927 г. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: [http://base.consultant.ru/cons/cgi/online.cgi?req=doc; base=ESU;n=16474](http://base.consultant.ru/cons/cgi/online.cgi?req=doc;base=ESU;n=16474)

7. О дополнении Положения «О преступлениях государственных (контрреволюционных и особо для Союза ССР опасных преступлениях против порядка

управления) статьями об измене Родине: Постановление ЦИК СССР от 8 июня 1934 г. // СЗ СССР. – 1934. – № 33. – Ст. 255.

8. О передаче Крымской области из состава РСФС в состав УССР: Указ Президиума Верховного Совета СССР от 19 февраля 1954 г. // Сборник законов СССР и указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 – июль 1956 гг.) / [сост.: Б. А. Жалейко, М. И. Юмашев]; [под ред. к. ю. н. Л. И. Мандельштам]. – М.: Госюриздат, 1956. – С. 35.

9. Об образовании Закарпатской области в составе Украинской ССР: Указ Президиума Верховного Совета СССР от 22 января 1946 г. // Сборник законов СССР и указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 – июль 1956 гг.); [сост.: Б. А. Жалейко, М. И. Юмашев]; [под ред. к. ю. н. Л. И. Мандельштам]. – М.: Госюриздат, 1956. – С. 54.

10. О репрессии за недонесение, имеющее характер укрывательства:, утвержденный Пленумом Верхтриба РСФСР: Циркуляр № 148 от 28 сентября 1922 г. // Епихин А. Ю. ВЧК-ОГПУ в борьбе с коррупцией в годы новой экономической политики (1921–1928) / А. Ю. Епихин, О. Б. Мозохин. – М.: Кучково поле: Гиперборья, 2007. – 528 с. [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://www.litmir.net/br/?b=131625&p=64>

Беницкий А. С. Ответственность за прикосновенность к преступлению и соучастие в преступлении в соответствии с Уголовным кодексом УССР 1922 и 1927 гг.

Проанализированы уголовно-правовые нормы УК УССР 1922 и 1927 гг., предусматривающие ответственность за прикосновенность к преступлению и соучастие в преступлении. Исследованы виды прикосновенности к преступлению, а также проведено их отграничение от соучастия в преступлении в соответствии с положениями советского законодательства 1920-х гг.

Ключевые слова: *укрывательство преступника, недонесение, попустительство, пособничество в преступлении.*

Benitskyj A. S. Responsibility for implication and complicity in crime in accordance with the Ukrainian Soviet Socialist Republic Criminal Code (1922, 1927)

The criminal provisions of the Ukrainian SSR Criminal Code of in 1922 and 1927, which provided responsibility for implication and complicity in a crime are analyzed. Different types of implication in a crime are studied and differentiated from complicity in a crime in accordance with the provisions of the Soviet legislation of 1920 s.

Key words: *criminal's concealment, misprision, connivance, complicity in a crime.*

Стаття надійшла 11 вересня 2013 р.